

Nr 336.

Av herr **Gabrielsson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 244 med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet föreslås i § 67, att »väg skall hållas fri från hinder av is och snö i den utsträckning, som med hänsyn till därå förekommande samfärdsel är erforderlig; dock må Konungens befallningshavande, när skäl därtill prövas föreligga, medgiva, att väg, oaktat automobiltrafik därå är tillåten, hålles öppen allenast i den omfattning, som kräves för samfärdsel med fordon, som framföras av dragare».

Med antagande av denna lag skulle sålunda alla vägar, som äro tillåtna för automobiltrafik under vintertiden, hållas i det skick att biltrafiken därå obehindrat kan fortgå.

Till och med de mest avlägsna vägarna i lappmarken skulle, om inte vederbörande länsstyrelse medgivit dispens från lagens bestämmelse, vintertiden hållas i angivet skick.

Enligt vårt förmenande är en dylik bestämmelse orimlig och skulle åsamka de väghållningsskyldige, icke blott många obehag utan även dryga kostnader.

Då emellertid den utveckling, motortrafiken numera tagit, även under vintertiden, böra givetvis vissa större trafikleder hållas öppna under vintern, särskilt sådana vägar, där tillstånd till regelbunden omnibustrafik lämnats.

Konungens befallningshavande borde därför äga befogenhet att bestämma vilka vägar som skola hållas farbara med motorfordon, men att för övriga vägar icke skulle fordras annat än att vägbanan hålles fri från hinder av is och snö i större omfattning än som kräves för samfärdsel med fordon, som framfördes med dragare.

I det inom kommunikationsdepartementet utarbetade, till vederbörande myndigheter remitterade utkastet till lagförslag ifrågasattes, att ifrågasvarande § skulle givas följande lydelse:

»1 mom. Konungens befallningshavande övervakar, att väg vintertiden behörigen öppenhålles. Ej må det fordras, att vägen hålles fri från hinder av snö eller is i större omfattning än som kräves för samfärdsel med fordon, som framföres av dragare med mindre Konungens befallningshavande annorledes förordnat.»

Vi anse denna bestämmelse väl avvägd och vilja förorda, att lagtexten ändras i överensstämmelse därmed.

Skulle det emellertid anses lämpligt att lagförslaget oförändrat antages för södra och mellersta Sverige, hava vi däremot ingenting att erinra, men för Norrland samt Dalarna och Värmland, där det särskilt under snörika vintrar skulle vålla mycket stora svårigheter att efterleva en dylik lags bestämmelse, anse vi nödvändigt vidtaga förändring i föreslagna lagtext.

Vi hemställa alltså,

att första stycket i § 67 i Kungl. Maj:ts proposition nr 244 måtte erhålla följande lydelse: Konungens befallningshavande övervakar, att väg vintertiden behörigen öppenhålles. Ej må det fordras, att vägen hålles fri från hinder av snö eller is i större omfattning än som kräves för samfärdsel med fordon, som framföres av dragare, med mindre Konungens befallningshavande annorledes förordnat. Där så tarvas, skall vägen märkas ut.

Stockholm den 30 mars 1927.

Nils Gabrielsson.

Evert Jonsson.

J. A. Stenberg.

E. A. Enhörning.

Per Norin.

And. Pers.

Valfrid Eriksson.

Ivar Österström.

J. P. Johansson.

A. O. Frändén.